

Arrest

nr. 96 672 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van 4 november 2012 om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 mei 2010 vroeg verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 4 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 9 september 2011 verwierp de Raad het beroep van verzoeker bij arrest nr. 66 356.

Op 22 september 2011 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen. Tegen dit bevel diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 73 622 van 20 januari 2012 werd het beroep van verzoeker verworpen door de Raad.

Inmiddels diende verzoeker op 5 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2012 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Ook tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd op 15 mei 2012 door de Raad verworpen bij arrest nr. 81 300.

Op 4 november 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 17 november 2012 diende verzoeker een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om dit beroep te richten tegen *“de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering”*, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van het beroep kennis te nemen (*cf.* RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt een exceptie van niet ontvankelijkheid op bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In casu kan verweerder worden bijgetreden waar hij stelt dat wat de bevelscomponent betreft er sprake is van een herhaald bevel. Verzoeker heeft reeds op 22 september 2011 een bevel gekregen om het grondgebied te verlaten. Het annulatieberoep dat door verzoeker werd ingediend tegen dit bevel werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 73 622 van 20 januari 2012. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingediend, zodat aldus kan gesteld worden dat dit bevel om het grondgebied te verlaten definitief en ten allen tijde uitvoerbaar is, waardoor verzoeker geen voordeel kan halen uit de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verder kan verweerder eveneens worden gevolgd waar deze stelt dat wanneer de vreemdeling valt onder artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt doch wel over een gebonden bevoegdheid.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, zodat de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikt.

In zoverre verzoeker argumenteert dat het bestreden bevel geen rekening houdt met de nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, dient te worden opgemerkt dat de nieuwe aanvraag waarnaar verzoeker verwijst, dateert van na het bestreden bevel, zodat het verweerder niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het uitvaardigen van het bestreden bevel. Op dit punt doet verzoekers betoog geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift zet de verzoeker onder meer de schending uiteen van de artikelen 3, 5, 8 en 13 van het EVRM. De ontvankelijkheid van de vordering hangt *in casu* dan ook samen met de conformiteit van de bestreden beslissing en deze artikelen van het EVRM.

In casu verwijst verzoeker naar de situatie in zijn land van herkomst, Tsjetsjenië en de preciaire situatie aldaar.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 mei 2010 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling had aangevraagd en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 april 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het beroep dat verzoeker indiende tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen werd door de Raad bij arrest nr. 66 356 van 9 september 2011. Verzoekers situatie in het land van herkomst werd bijgevolg onderzocht. Artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat ernstige schade bestaat uit a) doodstraf of executie, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoekende partij in haar land van herkomst of c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Vermits deze bepaling de bewoordingen van het door verzoeker opgeworpen artikel 3 van het EVRM herneemt, werd reeds geoordeeld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM niet heeft aangetoond. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen nieuwe elementen aan die het bestaan van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen aantonen.

Voor zover verzoeker kritiek levert aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad nogmaals om een nieuwe beoordeling vraagt, merkt de Raad op dat in de huidige procedure een nieuwe beoordeling betreffende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus niet tot zijn bevoegdheid behoort, aangezien de Raad *in casu* in toepassing van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter.

Door louter op algemene wijze te verwijzen naar de situatie in Tsjetsjenië wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

Gelet op deze vaststelling diende verweerder evenmin opnieuw een onderzoek te verrichten naar de situatie in het herkomstland. Voorts werd het bevel slechts afgeleverd nadat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden onderzocht.

In de mate dat verzoeker in het verzoekschrift een schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM aanvoert, laat hij na op duidelijke wijze uiteen te zetten hoe hij deze bepalingen geschonden acht.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Verzoeker roept de schending in van andere bepalingen van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat hij geen schending van deze bepalingen van het EVRM heeft aangetoond.

In de mate dat verzoeker meent dat artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn omdat er een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet werd ingediend, dient te worden aangestipt dat deze aanvraag pas werd ingediend nadat het bestreden bevel werd uitgevaardigd. Bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling en kan het geen rekening houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet werd aangenomen, is de exceptie van verweerder gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU